

לכבוד שופטי בית הדין הגבוה לצדק

בתגובה לפסק הדין שניתן בתאריך 13/9/22 בג"ץ 4520/22

סביר להניח כי הלכה מושרשת היא, שאין כל זכות לעותרת להגיש ערר על פסק דין בג"ץ לאחר שנדחה. אולם, העותרת הינה בת אדם, אשה ישרה ומכובדת, בת 50, אמא לשני ילדים, אשת מקצוע מהמעלה הראשונה, הרואה בתפקידה ובחייה שליחות, אותו היא נושאת על כתפיה, שנים רבות ובאחריות רבה. יודגש, כי לאורך הליווי המשפטי, באי כוחה של העותרת עשו כמיטב יכולתם וידיעותיהם להרחיב את השכלתה המשפטית של העותרת, על אופן ההליך המשפטי, הסקת המסקנות הליניארית, השאיפה לראיה אובייקטיבית חפה מכל רגש למען חלילה תהיה הטיה בדין ויואשם אדם חף מפשע. רק למען תשכיל להפנים ולהשלים עם כך שבמדינת ישראל אנשים לא יושבים בכלא. כי אונס אי אפשר להוכיח, אין ראיות. זו רק מילה נגד מילה. מתוך תחושת אחריות ודאגה לעתיד מדינת ישראל, ראיתי לנכון להעלות טיעוני בפניכם בשנית.

בניגוד מוחלט לנטען בפסק הדין, מראשית ההליך ועד הסוף, **הוכח** כי העותרת הציגה תמיד אותה גרסה אחת סדורה, וקוהרנטית. בתלונותיה במשטרה, בעימות, בהודעות בזמן אמת ל-5 חברות לפחות. לא ניתן למצוא ולו סתירה אחת בדבריה של העותרת. כי זו **האמת**. מאידך, העותרת ערכה סריקה אינדוקטיבית והשוואה טקסטואלית בין טענות העתירה שהוגשה בפניכם, לתגובת פרקליטות המדינה לאחר הוצאת צו על תנאי, לבין פסק הדין שניתן לאחר קבלת התגובה. ממצאי הבחינה דרך כלי אנושי בסיסי של חשיבה ראציונאלית והגיון בריא, מעלה סימני שאלה מטרידים לכל הדעות, בנוגע לסתירות מהותיות בעובדות כמו גם הטיית האמת, בלשון עדינה מאוד מצד המשיבה.

במסמך שלהלן מוצגות בזו אחר זו, טענות פסק הדין ובצדם טענותיה של העותרת. טענות אלו מציגות **בתמצות** לקונות קשות בטיפול בתלונת אונס במדינת ישראל, אלו המוכרות לכל איש חוק ומשפט, לצד תיקוף יסודי ומעל לכל ספק, של צדקת טענותיה של העותרת ושל תיאור המסע שעברה ברשויות מאז הגשת התלונה במשטרה. העותרת, באמצעות באי-כוחה המכובדים, הניחה תשתית עובדתית, משפטית, מבוססת ואיתנה לטענותיה, כנגד התנהלות המשטרה וכנגד החלטת הפרקליטות שלא להגיש כתב-אישום. כמו גם לקווי אישיותה ואמינותה. חרף זאת, בחרתם אתם, כבוד השופטים, להתעלם ממוקד העתירה שהוצגה בפניכם.

בלב כואב, תטען העותרת, כי התעלמות מפגיעה זו בה ובזכויותיה, מהווה לא פחות מלהכות חטא על פשע חמור.

ניתוח משווה בין תמצית הטענה המוטה או השקרית, המוצגת בפסק הדין של הבג"ץ, לבין טענת העותרת.

טענת העותרת. האמת, אותה ניתן להוכיח בקלות ומעל לכל ספק סביר.	טענה 2
<p>נשאלת השאלה, איזו משמעות ניתנה לעובדה שהטענה הראשונה, זו הפותחת את פסיקת הבג"ץ, ממוקדת בקשר זוגי? שהרי ההוכח שלא מדובר בקשר זוגי אלא באפיזודה רומנטית קצרה. לאחר חודשיים הכרות, מעבר למגורים בשכירות, כחודש בלבד לפני הטיסה לקניה ולאונס. התאהבות מהירה וילדותית. לא קרה לאף אחד ממכובדי השופטים? אף פעם?</p> <p>ראשית, מזווית ראייה משפטית, העיסוק בשאלת האונס במסגרת קשר זוגי מעלה את רף ההוכחה למעל לבלתי אפשרי. כמו, גם משפיע על שיקולי הענישה. שנית, מעיון בתיק החקירה ניתן לראות כי טענה זו, הנשענת על תשובת הפרקליטות, ומסתמכת מילה במילה על הכתוב בעדותה הראשונה של העותרת. עדות רשלנית שנגבתה יומיים לאחר חזרתה מחול, כשהיא בבידוד ועדין ב*שוק טראומה, **בהכחשה ובמצב נפשי קשה כתוצאה מההתמודדות עם ההכרה ההדרגתית באונס שהתרחש. עוד ידוע, הוכח ויתואר שוב בתמצות, כי למעט גביית התלונה באופן רשלני, לא נערכה כל פעולה נוספת ונדרשת לאיסוף הראיות ולחקר העדויות.</p> <p>בנוסף, בחקירה הראשונה ב 7/1/21, הנילון סיפר "על קשר של כשנה עם העותרת ושנפרד ממנה יומיים לפני הגשת התלונה על האונס". עיון בתיק החקירה, מצביע ברור ששקר זה נאמר שלא בתום לב ולאחר התייעצות עם עורך דינו. הטיה מכוונת זו, מהווה את הלבנה הראשונה במפולת הרס חיי העותרת, שמשכה בהעברת התיק לבית דין לענייני משפחה ובסגירה מידית של תיק החקירה. בפועל, במקום שמערכת המשפט תסייע לעותרת להגן על נשים נוספות ולהשיב את שנגזל ממנה, בהליך פשוט ומקוצר, העותרת טרם זכתה למענה התורם לסיוע בסוגיה והיא מטולטלת, עד לרגע זה בידי מנגנונים לא ברורים.</p> <p>שופטיי המכובדים, בהסתמך על כי קראתם בעיון את העתירה היסודית שנכתבה בידי עורכי הדין המייצגים אותי, פתיחת פסק הדין בטענה זו, מחזקת את השערותיה של העותרת כי מרגע שהגישה תלונה במשטרה, הושקעו מאמצים רבים בטיוח האונס שעברה ובהשתקתה בכל דרך אפשרית וכי האינטרסים של הפרקליטות לסגירת התיק מונעים מטעמים לא חוקיים ולא ברורים.</p> <p>לסיכום תטען העותרת, כי היה זה מן הראוי שתתלבן תחילה השאלה העקרונית מה הם שיקולי הפרקליטה, טרם שהיא מחליטה על סגירת תיק, ובמיוחד כשהשיקול של העניין לציבור שבהעמדה לדין כה ברור ומוכן מאליו, כבענייננו.</p>	<p>קשר זוגי ומגורים שותפים</p> <p>** מושגי בסיס בטרואמה מינית מוצגים בטענה 8</p>

כפי שניתן לראות, אף לאדם פשוט, שאינו משפטן, מרכז כובד העתירה אינו עוסק בשאלה באם היה או לא היה אונס. מוקד העתירה הוא בהפניית אצבע מאשימה ונוקבת כלפי התנהלות מערכת אכיפת החוק בטיפול בתלונת אונס.

טענת העותרת. האמת, אותה ניתן להוכיח בקלות ומעל לכל ספק סביר.	טענה 3
<p>טענה זו מנוסחת כתוב באופן משמעותי שונה, בעצמה ובמשמעות הנגזרת, מתיאור האונס שתיארה העותרת. כפי שמופיע בתיק החקירה, הוכח כי כל טענה מצד הנלון כי היחסים נעשו בהסכמת העותרת- דינה להידחות. ברור <u>לכל</u> כי האונס בוצע בכוח ובניגוד לרצונה. הוא אנס אותה! לא בעל! האם אישה בגילה ובמעמדה צריכה להסביר בפני הית המשפט הנכבד את ההבדל? האם יתכן ששימוש במילה נגע מבטא את הצורך של השופט לנרמל פסיכולוגית את פסק הדין הלא צודק?</p> <p>עוד נשאל, מדוע כה חשוב לפרקליטות להציג את העותרת בפני בית המשפט כאשה לא אמינה ואת הראיות כלא קיימות כשזו בוודאות לא האמת? ביחוד לאור העובדה שהעותרת הציגה בתלונותיה במשטרה, בעימות, בהודעות בזמן אמת לחמש חברות לפחות ובראיון בפרקליטות, גרסה אחת סדורה וקוהרנטית, מראשית ההליך ועד סופו ובלי קושי, כי זו האמת.</p> <p>תמיד אותה גרסה ולא ניתן למצוא ולו סתירה אחת בדבריה. העותרת סירבה ועשתה כל שניתן כדי להבהיר כי אין ברצונה לקיים עמו יחסי מין אך ללא הועיל: תחילה ניסתה להדוף את המשיב בידה, אך המשיב הנו חזק משמעותית מהעותרת; הנידה את ראשה פעמים רבות מצד לצד בתנועת "לא"; ואם לא די בכך, העותרת אף בכתה לאורך כל האונס וגופה קפא. המשיב מצדו, חסם את פיה של העותרת עם כתפו לבל תצעק ותבכה והכל למנוע מהילדות שיסנו באותו החדר מלשמוע את המתרחש. עוד מתועד בתיק החקירה, תיאור בהרחבה של חווית *הקפיאה במהלך האונס ולאחריו, כמו גם את **הופעת ההכחשה ומשמעותה כביטוי לקשיים העצומים שבהתמודדות הנפשית עם האונס והשלכותיו.</p> <p>מדוע אם כן, העובדה שבכתה מותירה ספק באם הנילון היה מודע לאי רצונה ביחסי מין? האם בכי במהלך קיום יחסי מין פירושו הבעת הסכמה ורצון? על אף שבפרקליטות מודעים לעובדה שהעותרת בכתה וקפאה בעת קיום יחסי המין (האונס) ובמקום שהדבר ישמש כראייה לחיזוק גרסתה, הנתון שימש כנגדה וכעילה להחלטה על דחיית הערר על סגירת התיק.</p>	<p>תאור האונס הנילון נוגע בה ומבקש לקיים עמה יחסי מין.</p> <p>האשמת העותרת בפער בגרסאות</p> <p>היסוד הנפשי הנדרש לביסוס העבירה לא קיים</p> <p>** מושגי בסיס בטראומה מינית מוצגים בטענה 8.</p>

טענת העותרת. האמת, אותה ניתן להוכיח בקלות ומעל לכל ספק סביר.	טענה 5
<p>בתיק החקירה מתועד כי החשוד אכן זומן לחקירה קצרה ולא ממצה במשטרה ושחרר מיד לאחריה ללא שום הערכת מסוכנות, אזהרה או צו הרחקה. נשאלת השאלה, מדוע מודגשת בטענה זו תלונות החשוד בנוגע להתנהגותה של העותרת? האם הנטייה השכיחה של מואשם בעבירת אונס היא להעיד בזכות המאשימה? ובזמן חקירתו? או שאולי זה הדרך "לצבוע" את עדשת השופטים? הוכח כי העותרת אזרחית ישראלית, אמה לשניים. דוקטור לעבודה סוציאלית, מטפלת ומדריכה אנשי מקצוע, מרצה וחוקרת אקדמית וכן יזמית בתחום משחקי קופסה טיפוליים לילדים. עבדה בשירות הציבורי במשך כ-18 שנים ועסקה בטיפול ומתן מענה חירום ראשוני בטראומה לאוכלוסיית העוטף בדרום, בעיקר לילדים.</p> <p>מנגד, הוכח כי גרסאות החשוד שונות וסותרות. דוגמה מוצגת בתגובה לטענה לגבי הכחשת עצם קיום יחסי המין עם העותרת בטיול. בחקירתו הראשונה, השיב שכן, חד-משמעי. בחקירתו השנייה, כעבור כ-3 חודשים, שכח כנראה וטען כי לא קיים עם העותרת יחסי מין כבר מהיום הראשון. בעימות שנערך לאחר מכן, טען כי לא קיימו יחסי מין חד-משמעי.</p> <p>בעוד בתיק החקירה קיימות הודעות המעידות על קיום יחסי מין לאורך הטיול, נשאלת השאלה האם אלו הן באמת השאלות החשובות כאן? כן קיימו יחסי מין או לא? כמה פעמים? כל יום? לא כל יום? האם אלו השאלות שיקבעו מעל לכל ספק סביר אם הנילון אכן אנס או האם העותרת היא רק עוד תלונת שווא? המסקנה הברורה והרציונאלית היא כי החשוד אנס את העותרת, שכן מדוע לו למשיב לשקר כל כך הרבה בנושאים רלוונטיים ושאנים רלוונטיים?</p>	<p>דווח שעוד באותו יום נחקר הנילון וטען טענות בנוגע להתנהגות העותרת בטיול.</p> <p>טען הנילון שהוא והעותרת קיימו יחסי מין, אולם לא ב-1.1.2021.</p>

טענה 6	טענת העותרת. האמת, אותה ניתן להוכיח בקלות ומעל לכל ספק סביר.
<p>ב11.1.2021 נחקרה גרושתו והציגה הודעות שהעותרת חטפה את הבת.</p>	<p>הכתוב בטענה (ונשען על סעיף 35 בתגובת המשיבה), אינו אמת. שקר מוכח שנתמך בראיה מתוך תיק החקירה! נשאל מדוע משקרת הפרקליטות? האם זהו ניסיון לצבוע את העותרת בצבע מסויים. גרושתו לא זומנה ולא נחקרה. בתיק החקירה תועד שהגיעה מעצמה. להלן התעוד: "הגעתי היום למשטרה כי אני רוצה להעיר אור על החקירה נגד הגרוש שלי. ברצוני לעביר לכם הודעות שנשלחו על ידי הבת שלי כאשר היא בחו"ל ביחד עם האישה של הגרוש שלי. האישה הזאת ניסתה לחטוף את הבת שלי ועוד ילדה הבת של הגרוש שלי קטינה." אני רוצה להחזיר את הילדה שלי לארץ בלי שהיא תדע על כך. כן אני יודעת שהכל נשמע רגוע ואין עברה אני פשוט רוצה את הילדה שלי ולהביא אותה ארצה.</p>

טענה 7	טענת העותרת. האמת, אותה ניתן להוכיח בקלות ומעל לכל ספק סביר.
<p>לאחר שננקטו פעולות חקירה, הועבר התיק לפרקליטות מחוז דרום עם המלצה לסגירתו.</p> <p>לאחר בחינת התיק במחוז הוחלט על השלמות חקירה.</p> <p>דווח שטיקור העימות היה סביב הפער בין גרסת העותרת לפיה השניים קיימו יחסי מין לגרסתו האחרונה של הנילו, הסותרת את הקודמת, לפיה כלל לא קיימו יחסי מין.</p> <p>להשלמת התמונה דווח לנו כי ישנם פערים מסוימים בין הודעותיה השונות של העותרת בנוגע לאירוע.</p>	<p>ב-7.1.21 העותרת הגישה תלונה, 48 שעות בלבד לאחר החזרה ארצה ולאחר שאזרה כוח נפשי לכך. על אף שמדובר בעבירת אונס, הסתפקה החוקרת בגביית תלונה קצרה ולא ממצה. עוד נמצא בתיק החקירה כי במעמד כי סיפרה לשוטרת על שסיפרה על כך לנשים נוספות. אולם, בפועל, מ-7.1.21 הגשת התלונה ועד ל-18.3.21, אז הוחלט לראשונה על סגירת התיק, לא בוצעה אף פעולת חקירה נוספת. זאת, חרף פניות חוזרות ונשנות של העותרת, בבקשה לאסוף ממנה את הראיות שקיימות. ב-12/2/21 העותרת, ולראשונה בחייה נעצרת ומובלת בניידת, לתחנת משטרה ובאשמה של איום לרצח. אין תיעוד בתיק, אך קיימות ראיות רבות בהתכתבויות עם חברות על כי נלקח ממנה הנייד, נערך בגופה חיפוש ונלקחו טביעות אצבעות. המקרה נחרט בה והטרידה עד שפנתה למרכז הסיוע באמצע הלילה. לאחר התערבות עוה"ד מיכל סלע מרכז הסיוע, נשלף התיק פסע מסגירה והוחזר להשלמות חקירה. בשלב זה פנתה העותרת לעורך דין פלילי מתוך דאגה שהיא מתמודדת עם משהו גדול ממנה בהרבה. חרף התערבותו, המשיכה העותרת וביתר שאת לחוש כי נעשים דברים לא חוקיים בענייניה. תחושותיה התעצמו לאור השערת עורך הדין דאז, שכנראה מדובר במודיע. הליך שכוח. בדיעבד, באותו מעמד נחקרו, ללא ידיעתה, ילדיה הקטינים ואב ילדיה, שזומן לאחר מכן למשטרה, שם הוצע לו להוציא כנגד העותרת צו הרחקה בגלל מצבה הנפשי, כתוצאה מטראומה קשה שעברה. בתיק החקירה מוכח כי העותרת נחקרה לראשונה רק ב-31/3/21, נשאל ובתמיהה רבה, איך ידעו השוטרים שנאנסה והיא בטראומה קשה? חמור מכך, מדוע המליצו על סגירת התיק ביודעם את האמת?</p> <p>מחד, צפייה בעימות מעלה תמונה קשה מאד וברורה לכל אדם, אף אם אינו משפטן. כל בר דעת שיצפה בעימות יבין מיד יורגיש בנקל את מצוקת העותרת, שעה שהמשיב יושב אדיש ומנתק עצמו לחלוטין. התנהגותה האוטנטית של העותרת, מובילה למסקנה ברורה כי לא ניתן לעלות על הדעת שתבדה ותעליל את האונס ולא ניתן להעלות על הדעת אינטרס שיוביל לתלונת שואא המלווה בהתנהגות שנצפתה. מאידך, בחקירותיו ובמעמד העימות, החשוד לא עומת עם הסתירות רבות בגרסאותיו, לא הוטח בו דבר ולא התקבלה התייחסותו לאף שאלה לכאורה שבמחלוקת. נשאלת השאלה מה מטרת העימות אם כן??</p> <p>בניגוד מוחלט לנטען, הוכח, מראשית ההליך ועד הסוף, כי העותרת הציגה תמיד אותה גרסה אחת סדורה, וקוהרנטית. בתלונותיה במשטרה, בעימות, בהודעות בזמן אמת ל-5 חברות לפחות. לא ניתן למצוא ולו סתירה אחת בדבריה של העותרת. כי זו האמת.</p>

טענת העותרת. האמת, אותה ניתן להוכיח בקלות ומעל לכל ספק סביר.	טענה 8
<p>בטענה זו, הפרקליטות הציגה בפני בית המשפט הלכה למעשה את הראיה המרכזית לעדות לאונס ובזמן הסמוך ביותר לסימום. ובמקום שהדבר ישמש כראייה לחיזוק גרסתה, הנתון שימש כנגדה וכעילה להחלטה על דחיית הערר ועל סגירת התיק. העותרת, ד"ר מומחית בטרואמה ובהגשת סיוע לאדם במצוקה מבקשת לשאול, כיצד יתכן שרמת הידע שבידי הפרקליטות, הינו כה רדוד וחסר קשר למציאות, לתאוריה ולמחקר?</p> <p>הספרות התאורטית והמחקרית ממשיגה את תגובות הקפאיה (MacLean, 1985), הדיסוציאציה (Putnam, 1994) וההכחשה (Stephenson, 1969), כמנגנוני הגנה פסיכו-ביולוגיים הישרדותיים (Porges, 1995), הפועלים באופן אוטומטי ולא רצוני (Siegel, 1999), ומאפשרים יחד ולסירוגין, ניתוק וויסות קוגניטיבי, רגשי ותגובתי, במטרה לצמצם את הסכנה לפגיעה פיזית ונפשית, נוכח חוויה בלתי נסבלת או מכאיבה באופן קיצוני של חסר אונים ושל חסר יכולת להילחם או לברוח מאיום (Levine, 1997).</p> <p>הכחשה ודיסוציאציה מתקיימים לרוב מחוץ להכרה המודעת (Sommer, 2004) כמודעות דיס-אינטגרטיבי (Zurbriggen & Freyd, 2004), שבה פונקציות מסוימות שבדרך כלל פועלות באינטגרציה (זיכרון, רגשות, תפיסת העצמי והסביבה ושליטה מוטורית), פועלות כעת באופן מפוצל, נפרד, ממודר או אוטומטי (Lanius et al., 2010, 2012). מנגנון ההכחשה מאפשר לתוכן לא מודע לעלות למודעות, כשהוא מלווה, ובו זמנית, בטענה המציינת שהתוכן אינו נכון (Stephenson, 1969).</p> <p>מנגנונים פסיכולוגיים אלו, המופיעים בזמן חשיפה לטרואמה ולאחריה (Armour et al., 2014; Lanius et al., 2006), כמו בזמן הפעלת רשת זיכרון המקושרת לאירוע, נוכח כל טריגר, מאזכר קל (Wolf et al., 2016; Saxe et al., 1993). בנוסף, מנגנונים אלו לאחר הטרואמה, מבטאים צורך בעיכוב ובקושי בתהליכי העיבוד הקוגניטיביים, אלו הנדרשים לאינטגרציה של החוויה הטרואומטית ולהשלמתה (Kaplan et al., 2007).</p>	<p>ביום 26.5.2021 נחקרה חברתה של העותרת והציגה הודעות מיום 1.1.2021, בו התרחשו האירועים:</p> <p>...שכב איתי בכוח בבוקר... בזמן שאני בוכה. הלך רותח. איבד את זה. החברה:מה פתאום בכוח!?</p> <p>העותרת: לא בכוח להכאיב, בכוח לנסות לגמור את זה בסקס למרות שאני בוכה.</p>

טענת העותרת. האמת, אותה ניתן להוכיח בקלות ומעל לכל ספק סביר.	טענה 10
<p>גרושתו של החשוד באונס מוסיפה "תמונה מורכבת של העותרת". בעוד שעדויות בתיק החקירה מצביעים על שיתוף פעולתה עם החשוד באונס. ניתן בנקל להבין שהיא משקרת, גם למי שאינו חוקר.</p> <p>בנוסף, ראה ביטול טענה זו בהתייחסות לטענות בגץ מס' 5, 6 במסמך.</p>	<p>דווח שגרושתו נחקרה בשנית וחזרה על טענת חטיפה, והוסיפה "תמונה מורכבת של העותרת".</p>

טענת העותרת. האמת, אותה ניתן להוכיח בקלות ומעל לכל ספק סביר.	טענה 11
<p><u>9/6/21</u> נערך ראיון בפרקליטות על ידי פרקליטות מחוז דרום, טל אדיר כהן ועמיתתה, לאחר שיחת הכנה עם עורך הדין שייצג אותי דאז: ראיון זה נערך לפני החלטה על הגשת כתב אישום. "השוטרים והפרקליטה מאמינים לך והם איתך לגמרי! תכנסי רגועה, תורדי הגנות ותשתפי פעולה". לחרדתי, מהרגע שהתיישבתי במשרד הפרקליטה, הותקפתי והואשמתתי על לא עוול בכפי ומבלי שהבנתי מה עשיתי רע, לה או בכלל. היא ביצעה בי פרקטיקת חקירה פולשנית ומסוכנת. במהלכה, פורקו מנגנוני ההגנה הנפשיים שלי, בכיתי צעקתי והשתוללתי באימה מקפיאת דם תחת השיתוק הפסיכולוגי שנגרם מהתקפת הפרקליטה המשפילה ומהשאלות שהוטחו בי בניגוד לחוק ובאופן חודרני. לדוגמא: למה לא נלחמת כשנאנסת? למה לא צעקת? למה לא ברכת? את אוהבת מין חזק ובכוח? עברת פגיעה מינית בעברך? בילדותך? בהמשך ותחת ההתקפה הקשה ומערערת נפשית, נדרשתי ונגד רצוני להיזכר בחלקים נוספים מאירוע האונס. עקב השימוש האלים בכוחה ובמיומנותה של הפרקליטה, מיד כשיצאתי מבניין הפרקליטות, עברתי התמוטטות נפשית חמורה שלאחריה נמחק זיכרון אירוע זה. מאותו אונס פסיכולוגי נשאר שריד זיכרונות חודרניים בדמות פלשבקים וסיוטים. שוק טראומה שנחרטה בגופי ונפשי. חשוב להדגיש כי הליך זה מנוגד לחוק! מיותר לציין כי הפרקליטה מעולם לא ביקשה ולא קבלה שום רשות לבצע בי פרקטיקת חקירה חודרנית ופולשנית זו! לא נאמר לי טרם הריאיון, תוך כדי ולא בסופו כי אני עומדת לעבור משהו אלים כזה ומה צפויות להיות השלכותיו. עוד הוכח כי, בסוף תסריט אימה לא צפוי, הפרקליטה ביקשה שאעביר לה ראיות נוספות לבחינה, אולם מספר ימים לאחר מכן, טרם קבלתם ממני, ב<u>17/6/21</u> סגרה הפרקליטות ברשלנות חמורה את הגולל על תיק אונס חמור והשאירה את העותרת יתומה לגורלה.</p> <p>השלכות הטראומה המינית חמורות ורחבות הקף מכל אירוע טראומה אחר כיוון שהיא מתרחשת בידי אדם אחר ובמרחב היחסים (Charuvastra & Cloitre, 2008). הוכח כי אמון ויצירת קשר הם ברירת מחדל אבולוציונית-הישרדותית (Porges, 2011). ראיון הפרקליטות כרוך במתן תיאור מפורט של האירוע הטראומטי לזרה מוחלטת (Kelly et al. 2005), ונמצא במחקרים רבים כמשתנה רב עצמה, התורם לטראומטיזציה משנית בשכיחות גבוהה (Maddox, 2012). הסיפור הטראומטי המסופר שוב ושוב, מפעיל באופן לא רצוני את הזיכרון הסנסומוטורי ומבטא את תגובות ההגנה שהופעלו בעת האירוע הטראומטי (Ogden et al., 2006; van der Kolk, 2008). עקב הצפה זו, נוכח טריגר (כל גירוי מאזכר), וללא אפשרות להערכה קוגניטיבית מווסתת, האירוע נחוה כמתרחש בהווה שוב ושוב (Schauer & Elbert, 2015). למרות שלעיתים האירוע נעלם מהזיכרון המודע, הגוף לא שוכח. הזיכרון החזק של האירוע המקורי משאיר חותם חזק כדי ללמד אותנו שיעור הישרדות לנוכח הסכנה הבאה (Levine & Kline, 2010).</p>	<p>לבסוף התקיים ראיון עם העותרת בפרקליטות דרום, המשיבה "כי ראיון זה לא סייע לביסוס תשתית ראייתית מספקת".</p> <p>***</p> <p>מה מטרת הריאיון לנאנסת? זהו הליך חוקי? הוגן? ראוי?</p> <p>האם קיימת בקרה ובחינת נזקים?</p> <p>לאיזה תפקיד בדיוק הנאנסת מרואיינת?</p>

זווית ראייה להבנת עצמת הפגיעה הנפשית בכל נאנסת במעמד ראיון הפרקליטות: מתעללים שמבינים את מנגנון הדיסוציאציה יכולים ליצור קונפליקטים במכוון אצל קורבנותיהם. הם יכולים לעשות זאת בקלות על ידי חשיפת הקורבנות שלהם לטראומה שמעוררת רגשות בלתי נסבלים, כמו אימת מוות, בושה, השפלה או אשמה בלתי נסבלת. כל אחד מהמצבים האלה ייצור צורך עז להכחיש את עצם התרחשותו של האירוע, דבר שייצור באופן בלתי נמנע את הקיר הדיסוציאטיבי שבו חושקים המתעללים. מכיוון שהאדם ישקיע מאמצים רבים בניסיונות לא להוריד את הקיר שכן המשמעות של הדבר תהיה להתעמת עם מציאות ועם רגשות בלתי נסבלים.

טענת העותרת. האמת, אותה ניתן להוכיח בקלות ומעל לכל ספק סביר.	טענה 12
<p>נימוקי הפרקליטות בסגירת התיק בגין חוסר ראיות, לכל הפחות מטרידים, בעוד הוכח קיומן של ראיות להימנעות המשטרה מאיסופן מראש ובכלל. ביום 14.3.21, שלושה וחצי חודשים לאחר הגשת התלונה, התיק נמצא בפרקליטות והוא פסע מסגירה כשלא בוצעה בו אף פעולת חקירה. בנוסף, הוצגו ראיות כי התיק נשלף מסגירה הודות להתערבות עורכת הדין של מרכז הסיוע. כמו גם ראיות לפליאה וחוסר הבנתה מדוע מתנהלת כך חקירת אונס. כידוע, לרוב, עבירות מין ובמיוחד אונס, מבוצעות בחדרי חדרים ללא עדי ראיה ופעמים רבות נטען אף כי היחסים היו בהסכמה. מכאן, במיוחד בעבירת אונס, החשיבות של גביית עדויות חברותיה, להן סיפרה העותרת אודות האונס הנתעב שביצע בה המשיב בזמן אמת. בנוסף, משטרת-ישראל והפרקליטות לא התייחסה לשינויים ולסתירות בגרסאות המשיב והוא כלל לא עומת עם אף אחד משקריו הרבים. בנקל, יכלו החוקרים להטיח ולדרוש הסברים לסתירות רבות ומהותיות בגרסאותיו המשתנות. לבסוף, עיון רטרוספקטיבי בתיק החקירה העלה כי בתיק קיים מסמך תשאול מקובל להערכת מסוכנות הפוגע ובו מסומנת התשובה כי העותרת אוהבת לקיים יחסי מין בכוח ולא רואה בכך אונס (*ראה נספח 1). מלבד העובדה שמדובר בממצא מטריד, אודות ניהול הליך גביית התלונה, ראייה שגויה ומוטב זו, נכתבה בידי השוטרת שגבתה תלונתה ומבלי שהחשוד עבר הערכת מסוכנות. איך ייתכן שתיק אונס, תיק מורכב, מסובך וחמור כל כך, נמצא מועמד כך לסגירה? זאת על אף שלא בוצעו כל פעולות בסיסיות: עימות בין העותרת לחשוד, עימות סתירות החשוד, גביית עדויות ואיסוף ראיות כנדרש בחוק. לעומת זאת, מוכח, כי חוות הדעת כנגד העותרת נבנתה מרגע בו הגישה תלונתה.</p>	<p>לאחר ביצוע השלמת חקירה נבחן חומר הראיות על-ידי פרקליטות המחוז, אשר החליטה לסגור את התיק מחמת חוסר ראיות מספיקות.</p>

טענת העותרת. האמת, אותה ניתן להוכיח בקלות ומעל לכל ספק סביר.	טענה 14
<p>לבכי העותרת במהלך קיום היחסים, מצטרף האמור בהודעותיה במשטרה, בעימות, בהודעות לחברותיה, כי אף שניסתה להדוף את הנילון ונענעה בראשה באמירת "לא". כל אלו ועדין פרקליטות המדינה, מוצאת לנכון לציין כי ספק אם המשיב ידע על סירובה?! האם נענוע ראש מצד לצד, תוך כדי בכי, אינם די לקיום היסוד הנפשי ועל מנת להבין כי איננה מעוניינת בקיום יחסי מין? החלטת פרקליטות המדינה אינה סבירה באופן קיצוני תוך שהיא מבוססת על ראייה שאמורה לחזק את החשדות נגד המשיב 2 ולא להיפך. בנוסף, ראה הסברים על מנגנוני התגובה בזמן ולאחר אונס בטענה מספר 8.</p>	<p>בהודעתה: בכוח לנסות לגמור את זה בסקס למרות שאני בוכה. הוא לא יודע ולא מוכן ללמוד לדבר". אם העוררת כך, ספק אם הנילון שכאמור מכחיש יכול היה להבין שאינה מעוניינת ...</p>

טענת העותרת. האמת, אותה ניתן להוכיח בקלות ומעל לכל ספק סביר.	טענה 15
<p>ביום 4.8.21 הוגש ערר על סגירת התיק, באמצעות עו"ד אהב כהן. העותרת סיימה את הקשר עימו כיוון שלאחר דחיית הערר נודע לעותרת ומפיו שלו, כי אינו מתמחה בדין הפלילי. ביום 17.2.22 הוגשה בקשה חריגה לבחינת ערר נוסף בידי עורכי הדין פלג אלעד וחופן שטרייכר. הבקשה הוגשה לאחר שזיהו באי כוחה של העותרת טענות מהותיות וראיות מרכזיות שלא נחקרו ולא נכללו בערר הראשון. הובהר כי אין בחוק הוראה המחייבת לבחינת ערר שני, אולם, לנוכח חומרת העבירה; העוול הגדול שחשה העותרת מהתנהלות החקירה ומסגירת תיק החקירה; ביקשה העותרת למצות את ההליכים עד תום בטרם פנייה בעתירה לבג"צ. עובדה זו תורמת משמעותית לחיזוק טענת עמידותה הנחושה של העותרת על הצדק אותו היא דורשת לקיים כמו גם את אמיתות דבריה.</p>	<p>ביום 17.2.2022 הגישה העותרת "בקשה להגשת ערר בשנית", בשל היעדר מיומנות בא-כוחה הקודם.</p>

<p>טענת העותרת. האמת, אותה ניתן להוכיח בקלות ומעל לכל ספק סביר.</p>	<p>טענה 16</p>
<p>העותרת נותרה למול שוקת שבורה, בתחושות קשות מאד כלפי הגופים המייצגים את המדינה ולא רק: תחילה, תיק החקירה כנגד הנילון כמעט ונסגר ללא פעולות חקירה בסיסיות וללא כל סיבה הגיונית וראויה. לאחר מכן, גם בתום השלמת חקירה שטחית, רשלנית ובלתי מקצועית התיק נסגר סופית. נשאל מדוע משטרת-ישראל והפרקליטות שמו להם למטרה לסגור את תיק החקירה כנגד החשוד בכל מחיר, תוך הפקרת העותרת לגורלה ולכאבה. והרי באונס, פשע חמור עסקינן. התייחסות לסוגיית הראיות נידונה בטענה 8, 12, 14, 15.</p>	<p>"אין זכות להגיש ערר נוסף לאחר שהקודם נדחה, הבקשה נדחית על הסף". נוסיף כי אכן יש משמעות לטיעוני הערר, אך התיק נבחן על סמך הראיות המצויות בו והן מחוז דרום והן מחלקת עררים והמשנה לפרקליט לא מצאו תשתית ראיתית להעמדת הנילון לדין פלילי."</p>
<p>טענת העותרת. האמת, אותה ניתן להוכיח בקלות ומעל לכל ספק סביר.</p>	<p>טענה 18</p>
<p>הוכח בידי שני גורמים מקצועיים, מחוז דרום ופרקליטות המדינה, כי הוחלט לסגור את התיק, בשל כשלים רבים המתוארים בפסק הדין. בדומה לטענות שנבחנו ונידונו עד כה, ועל אף שהפרקליטות טוענת כי משטרת ישראל לא העמידה בפניה ראיות מרכזיות המצביעות על אשמת הנילון, ולכן התקבלה החלטה שגויה על סגירת התיק ועל דחיית הערר, קיימים כשלים רבים ושאלות רבות נוספות שנשארו עלומות, מהם התעלמה הפרקליטות ושופטי בג"ץ. כמו השאלה המרכזית אותה שואלת דוקטור מומחית בטראומה: איך יתכן שלגורמי החוק והשפט אין ידע בסיסי בנושא טראומה ועבירות מין? זו הלכה למעשה, בסיס המשבר הנפשי איתו מתמודדת העותרת מאז נאנסה.</p>	<p>הכשלים: לא ניתן משקל מספיק לסתירות מהותיות בגרסאותיו אל מול גרסתה העקבית והקוהרנטית; לא ניתן משקל להתנהגות הצדדים בעימות; לא ניתן משקל להתכתביותיה בזמן אמת עם חברותיה; אין התייחסות לטיפול נפשי, פסיכולוגי ופסיכיאטרי עקב האירוע; הבנות לא נחקרו, למרות שחקירתם יכלה לתרום. התייחסות לראיות והשלמת חקירה כנדרש היתה מובילה למסקנה שיש להגיש כתב אישום.</p>
<p>טענת העותרת. האמת, אותה ניתן להוכיח בקלות ומעל לכל ספק סביר.</p>	<p>טענה 19</p>
<p>כבוד השופט א' שטיין, לאחר שעיינת בעתירה שהוגשה, הוצאת צו ביניים! כלומר ניתן להניח כי סברת שיש בדברי המשיבה מין הצדק. ובמידה מספקת! ועדין כבוד שופטי העליון המכובדים, בחרתם לפסוק כפי שפסקתם ובחרתם לכתוב כפי שבחרתם.</p>	<p>לאחר עיון בעתירה הורתי למשיבים להגיש את תגובתם (*הנילון לא השיב דבר).</p>
<p>טענת העותרת. האמת, אותה ניתן להוכיח בקלות ומעל לכל ספק סביר.</p>	<p>טענה 20</p>
<p>ראשית, האם בחינת הראיות מעמיקה, שהשפיעה על קבלת ההחלטה כללה צפייה בעימות? שנית, טענה זו מדגישה בכאב את חוסר הסבירות הקיצוני והעיוות המשמעותי בפסק דין שניתן. ואם חשבה העותרת שעקשנותה יתרונה, להלן סטירת לחי מצלצלת: אין מדובר במקרה קיצוני וחריג. החלשה מוכחת, בדומה לכל הניסיונות המרובים, והחוזרים ונשנים, להחדיר בדרכים שונות למוחה של העותרת ונגד רצונה ונגד זיכרונה המפורש! את המחשבה כי יש סדק בגרסתה ולכן הוכח שהיא משקרת.</p>	<p>ההחלטה התקבלה לאחר בחינה מעמיקה של הראיות, אין מדובר במקרה קיצוני וחריג אשר מצדיק התערבותו של בית המשפט קיים פער בין תיאוריה את האירוע בסמוך למועד לבין האופן בו תואר על-ידה לאחר מספר ימים.</p>

טענה 21	טענת העותרת. האמת, אותה ניתן להוכיח בקלות ומעל לכל ספק סביר.
<p>להשלמת התמונה. הבנות לא נחקרו כיוון שהחלטה התקבלה בהנחה שהיה ניתן להוכיח את גרסתה לפיה קיימו יחסי מין. בנסיבות לא היה צורך בחקירת הקטינות.</p> <p>הטענה שהיו תכתובות נוספות ששלחה סמוך לאירוע, נטענת לראשונה. נמצא שאין בהן לסייע בהוכחת היסוד הנפשי של הנילון.</p>	<p>“בנוגע לטענת העותרת לפיה בתה הקטינה ובתו הקטינה של הנילון לא נחקרו כיוון שהחלטה התקבלה גם בהנחה שהיה ניתן להוכיח את גרסת העותרת, לפיה העותרת והנילון קיימו יחסי מין. בנסיבות אלה לא היה צורך ותועלת בחקירת הקטינות.” טענת העותרת חזרה, כי הדיסוננס העולה מנימוקי הערער אודות העדר ראיות, נמצא בסתירה מוחלטת לטענה זו. ובתוך משפטי הטענה עצמה.</p> <p>בנוגע לטענת התכתובות הנוספות, העותרת פנתה שוב ושוב למשטרה בבקשה לאסוף ממנה את הראיות הרבות שקיימות, אולם בקשותיה נפלו על אוזניים ערלות. גם לאחר ראיון הפרקליטות, וכאמור טרם קבלת הראיות הנוספות שבקשה, בחרה הפרקליטה לסגור את התיק. בנוסף, נוכח התנהלות המשטרה, ובצר לה, השקיעה העותרת משאבים לאיסוף מידע עצמאי והעבירה אותו ביושרה לחוקרי המשטרה, אולם הם סרבו בכל תוקף לחקור ולאסוף ראיות אלו לפגיעת בנשים נוספות. כשם שסירבו לאסוף ראיות לפגיעה בה.</p> <p>עיון בערר מיום 9.12.21 מעלה תמונה מטרידה ביותר אודות דלות הידע של הפרקליטה על המושג הפסיכולוגי הכחשה. תופעה שכיחה לאחר טראומה מינית, בדומה להלם קרב. נשאל, האם הכוונה ב”היסוד הנפשי” הנדרש לביסוס העברה, כפי שמתואר בערער, הוא רמז להכחשה בה נעזרת העותרת כדי להתמודד יום יום עם המציאות המעוותת והלא מקובלת סביבה? שאלה זו כמובן עומדת בסתירה מוחלטת לטענה שאין בהודעות הנוספות בכדי לסייע בהוכחת היסוד הנפשי של הנילון. כאן שוב נשאלת השאלה האם ב”היסוד הנפשי של הנילון” הכוונה להבנתו שאנס העותרת היה בידיעה מודעת (למרות שכפוי מכחיש).</p>

טענה 24	טענת העותרת. האמת, אותה ניתן להוכיח בקלות ומעל לכל ספק סביר.
<p>דין העתירה להידחות על הסף בהיעדר עילה להתערבותנו.</p> <p>התערבות בית המשפט בשיקול דעת במקרים חריגים או כאשר נמצא עיוות דין</p>	<p>הגשת כתב-אישום מותנית בשלושה תנאים מצטברים: א. כי המעשה המיוחס לחשוד מהווה עבירה. ב. כי התובע אינו סבור כי לא קיים עניין לציבור בהעמדה לדין. ג. כי קיימות ראיות בעוצמה מספקת להרשעת הנאשם (סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי). כאמור וכמוכח, העתירת שהונחה לפניכם עומדת בכל שלושת התנאים המוגדרים בחוק. הוכח כי לאור מכלול הראיות שהוצגו למשטרה, לפרקליטות ולמחלקת עררים, קיימת הסתברות סבירה להרשעה. וזאת על אף שמדובר בכדור שלג מוכר לכל, שהחל בחקירה שאינה ממצה בתיק אונס, לראיון פרקליטות פוגעני שהשלכותיו על נפש קשים, ולהחלטה רשלנית ושגויה על סגירת תיק אונס חמור.</p> <p>אהרון ברק, נשיא בית המשפט העליון בדימוס, הגדיר בספרו את תפקידה של הסמכות העליונה כבלם לאיזון ותיקון עיוות דין ואת תפקידו של השופט כגשר בין מציאות החיים המשתנה לעולם המשפט. מודגש עוד, כי במקרים שבהם אין דין קודם או שבדין הקודם טמון חוסר ודאות, קביעת הדין כרוכה ביצירת הדין מחדש. כך, מתוך רגישות למציאות החברתית המשתנה, מקיים הוא את אמן הציבור בהגינותו. מכיוון שבעיוות דין קיצוני עסקינן, הן בסבירות והן בתום הלב של המערכת כולה, תטען העותרת ובצדק, כי העילה להתערבותכם - הוכחה.</p>

טענת העותרת. האמת, אותה ניתן להוכיח בקלות ומעל לכל ספק סביר.	טענה 25
<p>מן הראוי שנעמוד על ייחוד הבחינה בתיק הנדון של דיות הראיות על ידי התביעה, שעה שתיק החקירה מבוסס על ראיות נסיבתיות. שכן, הראיות בענייננו הן רובן ככולן ראיות מסוג זה. כוחן הראייתי של ראיות נסיבתיות אינו נופל מכוחן הראייתי של ראיות ישירות, ועל אלה כאלה ניתן להשתית הרשעה בפלילים. עם זאת הליך הסקת המסקנה המפלילה מראיות נסיבתיות מורכב יותר. ומושתתת על שלושה שלבים: ראשית, קביעה שכל ראיה בפני עצמה הוכחה, וניתן להשתית עליה ממצא עובדתי. בשלב השני מגיע בית המשפט להיסק לוגי, על פיו קמה הנחה כי מסכת הראיות מסבכת את הנאשם בביצוע העבירה המיוחסת לו. בשלב השלישי מועבר הנטל אל הנאשם להביא ראיה או לספק הסבר "תמים" השוללים את ההנחה. הצליח בכך הרי הוא מזוכה, ולא - הוא מורשע (בג"צ 2534/97). עוד ידוע כי היתרון העיקרי של שיטת "האפשרות הסבירה להרשעה" היא בהקטנת מספר אישומי השווא וכי על רשויות התביעה לנקוט משנה זהירות, טרם קבלת החלטה (בג"צ 2534/97).</p> <p>ידוע הוא כי ניתן לסכם אותו חומר ראיות בדרכים שונות, להציגו בהדגשים שונים, ולראותו מהיבטים אחרים. הארת החומר מזווית אחרת כרוכה, בדרך כלל, במידת פירוט שונה של חומר הראיות. וכשם ש"אין חקר לתבונת סניגור מוכשר, ואין לנחש כיצד היה יכול לנצל את החומר הנמצא לפניו" (ע"פ 50/35 מלכה נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ד 429, 433), כך אין חקר לתבונתה של עותרת, ואין לנחש אילו טענות יכולה היתה להעלות מהחומר שהיה נמסר לידיה, כדי לעזור לבית המשפט להגיע להחלטה נכונה, שהיא היא האינטרס העליון. אולם, על אף פסיקתא (ראה נספח 2) ובקשות חוזרות, מסרבת הפרקליטות לחשוף את תיק החקירה. מצבה הנפשי הקשה של העותרת לאחר האונס, הדרדר והחריף מאוד עקב החוויה הפוגענית בידי הפרקליטה בראיון במשרדה, האכזבה שספגה מאנשי החוק השונים ובהמשך, גילוי התנהלות המשטרה וסגירת התיק ברשלנות. אולם מהתבוננות בציר חייה, עולה כי לעותרת נטייה לסלחנות והשלמה במצב בו הסמכות הפוגעת לוקחת אחריות. על כן, מודגש ביתר שאת, כי אין כל אינטרס מצדה לבדות האשמה שכזו גם כנגד פרקליטת מחוז דרום. והרי הוכח כי, אין זה טבעה של העותרת להעליל שווא.</p> <p>את המסקנה כי קיים סיכוי סביר להרשעה, בידי הפרקליטות לקבל על פי בחינה כפולה של חומר הראיות והערכת סיכויי ההרשעה על פיו (8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133). "בית המשפט בוחן את השאלה אם מתוך מכלול חומר החקירה ניתן לשלוף תשתית עובדתית מרשיעה... אשר תבסס את אשמת הנאשם" (עמ' 148-149).</p> <p>לאור המחדלים המהותיים: סתירות מהותיות בגרסאות המשיב; שקרי המשיב ניתן לאתר בנקל; גרסת העותרת עקבית; היעדר משקל להתכתביות בזמן אמת בין העותרת לחברותיה; התנהגות הצדדים בעימות; פנייה לטיפול נפשי עקב האונס. למקרא רשימת המחדלים שבהליך החקירה ובהתנהלות הפרקליטות, הוכח כי לא רק שלא נשקלו מכלול השיקולים הרלוונטיים להחלטה ושלא רק ניתן משקל הולם לכל אחד מהם. חומר מכר! עסקינן בכשל חוקי, מוסרי, חברתי, לא בכשל אמפתי. ראיה מרשיעה על כי לא בוצעה כל הערכה ראויה למשמעות הכוחות שנדרשו מהעותרת להגשת התלונה ובהמשך, להשלכות סגירת התיק, על עתידה, על גורל ילדיה, ועל מעגלי השפעתה.</p>	<p>עסקינן בהחלטה מקצועית המתבססת על חומרי החקירה והראיות,</p> <p>על הערכה מקצועית אין אפשרות סבירה להרשעה.</p> <p>עם כל האמפתיא אין פגם משמעותי, באופן ובהחלטה גופה.</p>

נספח 1

מיד לאחר חזרת השוטרת

תחנת נתיבות נגב
14:57 07/01/2021

היחידה:
תאריך:

האם החשוד מתעסק עם הנשק באופן לא שגרתי	
האם החשוד נמצא כיום במצוקה נפשית -למשל על רקע משבר דכאוני או כל בעיה אחרת	
האם לחשוד עבירות כנגד בת זוג קודמת או אחרת	
האם החשוד מבודד חברתית -מחברים, משפחה ואחרים	
האם החשוד מסרב לקבל סיוע קהילתי	
האם החשוד משתמש בסמים או שהוא שתיין כרוני	
האם החשוד ניסה או איים להתאבד לפני יותר משנה	
האם החשוד נמצא במצוקה כלכלית או מובטל	
האם החשוד הפר בעבר צווי ביטוי"ש, שחרור בערובה או נמלט ממשמורת חוקית	

האם בני הזוג עברו להתגורר בנפרד על רקע מרידה	
האם החשוד מבטא גילויי קנאה וחשדנות קיצוניים כלפי המתלוננת	
האם החשוד מבטא רכושנות ומפגין צורך בשליטה במעשיה של המתלוננת -מונע יציאה מהבית/ לעבודה, מתקשר בתדירות חריגה, מנתק טלפונים וכו	
האם החשוד מכריח את המתלוננת לקיים עמו יחסי מין -לא אונס	כן
האם החשוד מנע קבלת טפול רפואי או מנע מניה לגורם טפולי / עובד סוציאלי, לאחר התקיפה	
האם יש אירית מחד וטורור אצל המתלוננת	
האם החשוד מפגין תלות רגשית במתלוננת	
האם החשוד משפיל את המתלוננת	
האם החשוד מגביל את המתלוננת מבחינה כלכלית -שולט במשכורתה ובכמות חספף שברשותה וכו	

המלצת הכלי	
מודד מסוכנות: 8	
המלצת הכלי: שחרור מערובה, אזהרה, התחייבות להמנע מביצוע עבירה	
רמת מסוכנות: מסוכנות נמוכה	

הערה: בטופס זה תוא התייחסות לחשוד בלשון זכר. ולמתלוננת בלשון נקבה.
אך האמור בטופס מתייחס לחשוד/ה ואי למתלוננת/ת משני המינים.

נספח 2

היחידה:
תאריך:
תיק מס':
מספר תיק מסוף:

דו"ח הערכת מסוכנות

מס. שאלה	שאלה	שם פרטי	שם משפחה	ת"ז
	האם החשוד תקף את המתלוננת תוך שימוש בנשק חם או קר בעבר או בתלונה הנוכחית			
	האם ניכרים סימני פציעה או חבלה חמורה בגוף המתלוננת או שנאספה -ריאה הגדרה נלווית			
	האם החשוד נוהג לעקוב או לארוב אחר המתלוננת			
	האם העבירה הנוכחית בוצעה תוך הפרת צו הגנה או הוראה חוקית שעניינה הרחקה			
	האם העבירה נעשתה על רקע רצון המתלוננת להפרד, בניגוד לרצון החשוד, תוך גילויי קנאה ורכושנות גדולים			
	האם החשוד איים על המתלוננת תוך שימוש בנשק חם או קר בעבר או בתלונה הנוכחית			
	האם החשוד התעלל פיזית, מניית או נפשית בילדיו			
	האם החשוד איים על המתלוננת שיפגע בה באמצעות נשק חם או קר			
	האם החשוד מתנהג -באלימות בניכוחות החוקר או בניכוחות גורם מקצועי אחר			
	האם חלה עלייה בחומרת עבירת התקיפה ו/או בהכיפות ביצועה			
	האם ישנן הרשעות לבני תקיפה בנשק חם או קר לבני כל אדם, בטווח של חמש שנים			
	האם ישנן הרשעות לבני תבלה חמורה קודמת כלשהיא, לבני כל אדם בטווח של חמש שנים			
	האם המתלוננת חשה סכנה ואיום על חייה			
	האם החשוד ניסה או איים להתאבד במהלך השנה האחרונה			
	האם החשוד מאיים להתנהג באלימות בניכוחות החוקר או בניכוחות גורם מקצועי אחר			
	האם ישנן הרשעות לבני איום בנשק חם או קר לבני כל אדם, בטווח של חמש שנים			
	האם ניכרים בתקיפה הנוכחית סימני חבלה שאינה חמורה			
	האם התקיפה הנוכחית בוצעה בניכוחות אחרים			
	האם התקיפה הנוכחית או תקיפות קודמות בוצעו במהלך הריון -של המתלוננת			
	האם החשוד גרם בעבר או בתלונה זו נזק לרכוש המשפחתי בודון			
	האם היו תלונות קודמות כלשהן כנגד החשוד בגין עבירות אלימות			
	האם החשוד איים על המתלוננת שלא להתלונן במשטרה			
	האם החשוד הפעיל לחץ על המתלוננת לבטל תלונה במשטרה			
	האם תוכן האיומים הינו ספציפי -תוך התייחסות למקום, זמן, אמצעי וכו			
	האם החשוד איים בעבר או מאיים כעת על המתלוננת			
	האם החשוד מאיים על אנשים אחרים בהקשר של העבירה הנוכחית			
	האם לחשוד יש נשק חם או נגישות לנשק חם -כן משפחה קרוב, חבר, מקום עבודה/גילויאים, שירות סדיר וכו			

הערה: בטופס זה תוא התייחסות לחשוד בלשון זכר. ולמתלוננת בלשון נקבה.
אך האמור בטופס מתייחס לחשוד/ה ואי למתלוננת/ת משני המינים.

בבית המשפט השלום בקרית-גת
כב' השופט אריאל ממן

תמ"ש 46767-07-21
(טרם נקבע מועד דיון)

התובעת:

טל זכרון, ת"ז 029718558

תלמי ביל"ו, טל': 054-6458618

באמצעות ב"כ עוה"ד אלעד פלג מ.ר. 65724 ו/או

עוה"ד חופן שטרייכר מ.ר. 59227

מרחי מנחם בגין 74 ת"א, 74

טל': 077-5517401, 5283438

החלטה
ג' סיוון תשפ"ב, 02/06/2022
בקשה 20 בתיק 46767-07-21
ש' אריאל ממן

-נגד-

הנתבע:

מטנו אדטי סיקוקו, ת"ז 01

מרחי נתן אלבו 28, שדרות

באמצעות ב"כ עוה"ד עומר

טל': 050-6919561

בהמשך להחלטתי מיום 1.6.2022 ובהתחשב בתגובת הפרקליטות, בה צוין במפורש כי הפרקליטות אינה מתנגדת לאפשר העתקה של חומרי החקירה בתיק החקירה, אלא שעיקר התנגדותה הינה לנוסח הפסיקתא שהוגש ע"י הצדדים, אני מורה לפרקליטות לאפשר העתקה של תיק החקירה במלואו, בכפוף לתיאום מועד כנדרש.

נחתם ביום: 1.6.22, ת"א
בקשות דומות: לא הוגשו
עמדת הצד שכנגד: בקשה בהסכמה

בקשה למתן הבהרה

1. היום, 1.6.22, התקבלה החלטת ביהמ"ש הנכבד בענין הבקשה לצילום תיק החקירה במלואו. *** נחתם דיגיטלית ***
2. המדינה כידוע, התנגדה לבקשה מסיבות שפורטו בתגובתה.
3. התובעת הגישה תגובה לתגובת המדינה בה פירטה בהרחבה מדוע אין לקבל עמדת המדינה המשוללת כל היגיון.
4. מכוון שהמחלקות בין התובעת לפרקליטות אינה בנוגע לעצם צילום חומר החקירה, אלא בנוגע לשאלת צילום התיק במלואו (התובעת מבקשת לצלם את התיק במלואו ואילו הפרקליטות מבקשת כי רק עיקרי חומר החקירה יצולם), מתבקש ביהמ"ש הנכבד להבהיר החלטתו:
"לאחר עיון בתגובת המדינה ובתשובה לה ובהתחשב בטענות הפרקליטות, יואילו הצדדים לתאם מועד כנדרש ולבצע העתקה של חומרי החקירה בתיק החקירה".
5. מההחלטה, לא ברור האם פשר ההחלטה צילום התיק במלואו או צילום עיקרי חומר החקירה בלבד ובהתאם לכך האם התקבלה בקשת התובעת או לחלופין עמדת הפרקליטות.
6. נודה להבהרה בעניין.